

послѣ му хрумна една мисль. Той изпрати да повикатъ шивача и му каза: „Понеже ти си голѣмъ герой, азъ искамъ да ти възложи една работа, която другъ, освѣнъ тебе не може свърши“.

— Въ една гора, не далечъ оттукъ, има два гиганта. Тѣ сж извършили толкова грабежи, толкова злини и убийства, че никой не смѣе да се доближи до жилището имъ отъ страхъ да не изгуби живота си. Ако ти можешъ да надвиешъ и да убиешъ тѣзи страшни гиганти, ще те ожена за едничката си дъщеря и ще ти дамъ половина отъ царството си. Ако си съгласенъ, ще ти дамъ едно отдѣление отъ 100 конника, за да ти помагатъ въ случай на нужда.

„Ето една награда, помисли си шивачътъ, която ме съблазнява; ще се опитамъ както и да е, да я заслужа; таквъ случай не се намира всѣкога.“

Той отговори на царя: „Лесна работа, господарю, азъ самъ ще побѣда гигантитѣ; стотѣ конника сж ми непотрѣбни, — тѣ напразно ще си губятъ врѣмето. Азъ, който убивамъ седемъ съ единъ ударъ, сигуренъ бжди, че не ще се уплаша само отъ двама.“

Шивачътъ тръгна на пжтъ, послѣдванъ отъ 100-тѣ конника, които скоро стигнаха до гората. Той имъ каза, че прѣдпочита самъ да нападне гигантитѣ, затова ги остави да го чакатъ тукъ, до завръщането му.

Ето го че навлѣзе въ гората и грижливо разгледваше на всички страни.

Скоро той забѣлѣжи двамата гиганти, дълбоко заспали при дънера на едно дърво; тѣ хъркаха тѣй силно, че клонитѣ се навеждаха.

Младиятъ шивачъ не губеше врѣме. Той напълни бърже кърпата си съ камане, покачи се на дървото и седна на единъ клонъ, право надъ главитѣ на спящитѣ. Той започна да хвърля единъ следъ